

kapeli iz 15. stoletja, kjer je stalno izpostavljeno Najsvetejše, nato nadaljujemo pot do prekrasne prvinsko ohranjene cerkvice sv. Štefana, v kateri je nedvomno molil tudi sv. Frančišek, in že smo na glavnem trgu pred Marijino cerkvijo. Od tod nas pot vodi do katedrale sv. Rufina, asiškega mučenca, kjer pri Frančiškovem krstnem kamnu obnovimo svoje krstne obljube. Le streljaj stran nas s svojimi značilnimi podporniki pričakuje cerkev sv. Klare.

Na eni od teh ozkih in strmih ulic Assisija je nekega dne sv. Frančišek srečal bolnega človeka - gobavca. Premagal je svoj odpor do teh težkih bolnikov svojega časa. razjahal je s svojega konja se sklonil k njemu in ga poljubil. V od boleznirazpadajočem obrazu je prepoznal svojega tovariša iz mladostnih, viteških časov. Še tesneje ga je stisnil k sebi in s tem dejanjem – kot je sam pričeval, ozdravil svojo lastno gobavost, ki pa ni bila telesna, ampak duhovna. Frančiškovo gobavost so tedaj označevali egoizem, zagledanost vase, ošabnost ... Pri tem objemu pa so se mu naenkrat razširila duhovna obzorja, da je to zapisal celo v svoji Oporoki: »Kar mi je bilo do tedaj zoprno, se mi je spremenilo v dušno in telesno sladkost!«

Naj nas sprehod po asiških ulicah predrami in spodbudi, da bomo po Frančiškovem zgledu vedno znova spoznavali svojo lastno »gobavost« svojo majhnost in krhkost in bomo bolj pripravljeni objeti in ponuditi roko pomoči bližnjemu bratu in sestri – posebej tistemu, ki trpi.

p. Janez Šamperl

NENORMALNA ČUSTVA V NENORMALNEM ČASU

Obdobje, v katerem smo, zagotovo ni naravno in normalno. S tega vidika se nam dogajajo tudi stvari, ki jih ne poznamo in niso del naše identitete. Veliko ljudi doživlja stiske in težke občutke; težko tudi posplošimo na celotno populacijo, kaj posameznik doživlja. Je pa v trenutnem stanju največ strahu ali katastrofalnega pričakovanja. Še posebej takrat, ko začneš poslušati ljudi, ki so zelo prestrašeni, saj ti svoj strah dajejo naprej in ga mi, kot poslušalci, lahko podzavestno posrkamo vase. To se še posebej pogosto dogaja na družbenih omrežjih, kjer ljudje z veliko strahu dajejo ta strah naprej. Običajno se pojavlja

strah pred strahom, kar je občutek anksioznosti. V primeru pojava anksioznosti je dobro, da se ta oseba distancira od medijskih poročil ali gleda zgolj tiste, ki so pomembne za varnost. Nadalje je jeza in potrtnost ljudi, ki ne vedo, ali bodo še imeli službo. Prisoten je občutek negotovosti, ki dnevno lomi, saj te ob takih občutjih boli celo telo, ker ne ve, kaj se bo zgodilo in kako dolgo bo še vse skupaj trajalo. To je občutek, ki ljudi utesnjuje in zaradi tega postajajo napeti in razdražljivi, kar pa lahko vodi še v dodatne napetosti v odnosu. Pri nekaterih, ki v tem obdobju delajo, se pojavi še strah pred stigmatizacijo, ki je seveda prisoten, ampak je pred njim še občutek določenih skupin, da se njim to ne more zgoditi in od tega bežijo ali so v zanikanju. Ti ljudje se obnašajo neodgovorno in ne upoštevajo dogovorov, ki jih sprejemajo zdravniki s pomočjo naših predstavnikov ljudstva. Po poročanju staršev so nekateri otroci sprva imeli občutek, da so na počitnicah, prav tako imajo tak občutek nekateri posamezniki in se družijo vsepovprek na različnih dogodkih. Spet drugi doživljajo stisko. Lahko bi rekli, da vse starostne skupine doživljajo stisko, nekateri starejši se ukvarjajo s katastrofalnim občutkom, da se mu bo zgodilo najhujše, če slučajno zbolí. Ljudje srednjih let se bojijo za službe, še posebej tisti, ki so zaposleni v gospodarstvu ali samozaposleni in nimajo niti volje niti časa misliti na ta virus, vsaj tako poročajo. Otroci pa vso to stisko v družini čutijo in se z njo dostikrat poistovetijo, postanejo nemirni ali prestrašeni in se zaprejo vase. Če smo že mi odrasli prestrašeni in ne vemo kaj bo, kaj še le potem otroci. Veliko ujetost doživljajo tudi najstniki, še posebej maturanti, ki so v dilemi kako se bo zanje iztekla letošnja matura. S tega vidika vsak doživlja neko svojo stisko na čisto svoj način, zato je treba spoštovati doživljanje drugega, da nečesa ne minimaliziramo. Na primer če otrok izgubi svojega medvedka, je to zanj velika stiska in je ne moremo gledati z vidika odraslega. Za otroka to ni samo medo, ampak igrača, ki ga varuje in spominja na starše, kadar jih ni zraven, da ima občutek varnosti.

Se nadaljuje...

Andrej Omulec, mag. zakonskih in družinskih študij, doktorand ZDT